

Arrest

nr. 143 629 van 20 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 december 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 mei 2014 een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Deze aanvraag werd op 14 november 2014 geweigerd (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt :

*“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN*

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.05.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1 ° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Immers, uit bijkomende informatie van het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij in de afgelopen maanden quasi ononderbroken tewerkgesteld was. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet), de artikelen 50 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en artikel 8 van het EVRM. Zij adstrueert het middel als volgt :

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd".

Artikel 3 van dezelfde wet bepaalt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn".

Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 29.07.1991 blijkt dat met het begrip afdoende motivering bedoeld wordt dat o.m. de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

"Dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantiële vormvereiste" (aldus Raad van State 30.06.1993 nr. 43556).

Art. 62 van de wet van 15.12.1980 vereist bovendien dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de beslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het leven van verzoeker.

Door verzoeker werd op 20.05.2014 verzoek tot machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van art. 40ter en 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40 bis luidt als volgt:

"§ 1:

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2:

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° ...

2° ...

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

§ 4. ...

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voor zover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde".

Artikel 40 ter luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

...

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden".

De voorwaarden zijn opgenomen in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 zoals o.m. bepaald in art. 52 van het KB van 08.10.1981.

Artikel 52 §1 van het KB luidt als volgt:

"Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19 ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van 6 maanden, te rekenen vanaf de aanvraag ...".

Artikel 52 §2 van het KB luidt als volgt:

"Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1. Het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, 2e lid van de wet
2. Documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis §2 en 4 of 40ter van de wet die op hem van toepassing zijn vervult".
Dat in artikel 40 ter van de wet enkel sprake is van volgende stukken en dat verzoeker bijgevolg volgende stukken diende voor te leggen:

1. Paspoort
2. Getuigschrift van geboorte (bloedverwantschap)
3. Verklaring geen OCMW steun
4. Behoorlijke huisvesting van Belg die vervoegd wordt
5. Voldoende bestaansmiddelen
6. Bewijs ten laste zijn in het verleden
7. Bewijs ziekteverzekering

Verzoeker woont op het grondgebied van de stad Antwerpen.

Hij legde bewijs van bloedverwantschap en paspoort voor en er vond een positieve woonstcontrole plaats.

Hij legde een bewijs voor van afdoende huisvesting en legde bewijzen voor dat hij al geruime tijd onderhouden wordt door zijn vader, zowel in het buitenland voordien als bij aanvang van zijn verblijf in België.

Hij legde tevens bewijs van ziekteverzekering voor en bewijs geen steunverlening OCMW en bevestigde zijn onvermogen door middel van een attest van de Turkse autoriteiten.

Er werd tevens overzicht gegeven van de inkomsten van zijn vader, zowel voor het verleden als voor het heden.

De bestreden beslissing stelt "dat betrokkene onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Immers uit de bijkomende informatie van het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij in de afgelopen maanden quasi onderbroeken tewerk gesteld was.

Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan er niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarde van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet werd voldaan, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd.

De andere voorwaarden worden niet nagekeken.

Deze beslissing belet aldus de Dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de ander voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht".

Dat verzoeker aantoonde dat hij voorafgaand zijn overkomst naar België in Turkije over geen enkele vorm van inkomsten beschikte en aangewezen was op de gelden hem verschaft door zijn vader d.m.v. de voorgelegde bewijzen van bankstortingen en volmacht hem verleend door zijn vader voor het innen van de pensioengelden waarop de heer Ismael Unal gerechtigd is in Turkije.

Dat tevens attest werd voorgelegd afgeleverd door de Turkse autoriteiten die bevestigden dat verzoeker over geen inkomsten beschikte in Turkije.

Dat op datum aanvraag 20.05.2014 verzoeker bijgevolg ontegensprekelijk ten laste was van zijn vader en aangewezen was op diens hulp om in zijn onderhoud te voorzien.

Dat n.a.v. het afleveren van het attest van immatriculatie verzoeker, zoals verwacht mocht worden van een nieuwkomer, de nodige pogingen deed om zich in te schakelen in het maatschappelijk leven van België en dit o.m. door het volgen van cursussen inburgering, evenals door het economisch participeren, met name door het zoeken naar werk dat uiteindelijk gevonden werd in interimwerk.

Dat de bestreden beslissing zich plaatst op datum van het nemen van de beslissing (14.11.2014) en niet op datum aanvraag (20.05.2014).

Dat hierdoor een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet die door de wetgever niet bedoeld is en ook niet blijkt uit de termen van art. 40ter en 40bis van de wet van 15.12.1980, met name dat het ten laste zijn voorhanden dient te zijn niet alleen voorafgaand datum aanvraag, op datum aanvraag maar tevens op datum van de beslissing die uiterlijk 6 maanden na de aanvraag dient genomen te worden.

Dat deze redenering de facto er toe leidt dat die vreemdeling die verzoekt gemachtigd te worden tot verblijf aangezien hij ten laste is van zijn ouder en geen enkel initiatief onderneemt om na de aanvraag zich te integreren en economisch te participeren in de Belgische samenleving, alsnog gemachtigd zou worden tot verblijf, terwijl diegene die het nodige initiatief neemt om zich te integreren en daadwerkelijk economisch te participeren aan de Belgische samenleving om op deze wijze zijn bijdrage te leveren aan het economisch leven in België en op deze wijze een onbetwistbare meerwaarde te betekenen voor de Belgische samenleving, niet gemachtigd zou worden tot verblijf, dit terwijl de Belgische overheid al het

mogelijke doet om nieuwkomers juist zo vlug mogelijk te laten integreren en economisch te participeren in de Belgische samenleving om op deze wijze een vlotte overgang te realiseren van de nieuwkomer en dit door middel van verplichte inburgeringscursussen, taallessen enz.

Dat de vereiste van ten laste zijn enkel kan gesteld worden op datum van aanvraag van de machtiging tot verblijf, niet na een bekomen het weze voorlopig legaal verblijf zoals bevestigd door het afleveren van het attest van immatriculatie. Door de vereiste te stellen dat het ten laste zijn nog voorhanden is op datum van de te nemen beslissing de bestreden beslissing het bepaalde in art. 52 § 2, 2de lid schendt waar vermeld wordt "documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij art. 40bis § 2 en 4 of 40ter van de wet die op hem van toepassing zijn vervult".

Deze voorwaarde van ten laste zijn moet evident bekeken worden op datum van aanvraag, niet op datum van de te nemen beslissing, zo niet wordt diegene die verzoekt gemachtigd te worden tot verblijf iedere deelname aan het economisch leven in België ontzegd, wil hij gemachtigd worden tot verblijf, dit terwijl het recht om te arbeiden voorzien is in verscheidene nationale verdragen, evenals de grondwet.

De bestreden beslissing schendt dan ook de motiveringsplicht waarin deze ten onrechte stelt dat hij onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon, daar waar uit de voorgelegde stukken uitdrukkelijk blijkt dat verzoeker gedurende jaren afhankelijk was van zijn vader om in zijn levensonderhoud te voorzien in de periode dat hij in Turkije verbleef kort voorafgaand de datum aanvraag.

Dat bovendien, naar aanleiding van de aanvraag machtiging tot verblijf als meerderjarig kind ten laste van zijn Belgische ouder, aan verzoeker bijlage 19ter werd afgeleverd op 20.05.2014 met vermelding van de vereiste stukken die uiterlijk op 20.11.2014 dienden voorgebracht te worden.

Dat de bijlage 19ter afgeleverd op 20.05.2014 melding maakt van volgende stukken:

- bewijs ten laste in het verleden
- attest onvermogen uit land van herkomst
- bewijs ziekteonkostenverzekering geldig in België voor Belg en familie
- bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg
- geregistreerd huurcontract of eigendomsakte
- attest niet ten laste OCMW

Dat de bijlage 19ter afgeleverd door de Dienst Vreemdelingenzaken Stad Antwerpen, onderdeel van de Belgische overheid, zelf enkel melding maakt van bewijs ten laste in het verleden, wat zich natuurlijk situeert voorafgaand datum aflevering bijlage 19ter op 20.05.2014.

Dat verzoeker bijgevolg, nu dit stuk uitgaat van bevoegde instantie, als rechtsonderhorige er op mocht vertrouwen dat alleen de stukken vermeld op de bijlage 19ter vereist waren - met name bewijs van het in het verleden ten laste geweest te zijn van zijn Belgische ouder en dus voorafgaand datum aanvraag en niet noodzakelijk hangende de aanvraag in afwachting van een beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Door plots te vereisen dat ook hangende de aanvraag verzoeker ten laste moet zijn – ofschoon hem toegelaten wordt te arbeiden – het vertrouwensbeginsel geschonden is, nu blijkbaar – weliswaar ten onrechte – meer stukken of bewijzen gevraagd worden van verzoeker dan gevraagd in de bijlage 19ter, en hierdoor bijkomende voorwaarden worden opgelegd die niet in de wet staan.

Dat de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel en de regels van behoorlijk bestuur schendt, nu zij het rechtmatig vertrouwen van verzoeker geschonden heeft door strengere voorwaarden te stellen dan gevraagd in het door het bestuur zelf afgeleverde document.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen rekening heeft gehouden met alle voorgelegde stukken. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd de beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding (Raad van State, 20.02.2007, nr. 167411, Raad van State, 14.02.2006, nr. 154954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier die voorgebracht zijn door verzoeker, met name de bewijzen van ten laste zijn in het verleden voor een lange periode en zich niet mag laten leiden door een situatie ontstaan na datum aanvraag, met name een toegelaten economische participatie van verzoeker in de Belgische samenleving.

Dat de bestreden beslissing geen grondig nazicht heeft gedaan aan de hand van de voorgelegde stukken over de concrete actuele situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing schendt bovendien art. 8 EVRM:

"1e Een ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2e Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van

de nationale veiligheid, openbare veiligheid of economisch welzijn van het land, de schending van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zede of voor de bescherming van rechten of vrijheden van anderen".

Door de bestreden beslissing wordt een einde gemaakt aan het gezinsleven van verzoeker met zijn Belgische ouder met wie hij samenwoont."

2.1.2. De bestreden beslissing steunt op het determinerend motief dat verzoeker niet voldoende aantoonde dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon. Dit steunt op de vaststelling dat verzoeker in de maanden voorafgaand aan de bestreden beslissing zelf over een inkomen beschikte. Verzoeker voert daaromtrent aan dat de beoordeling van het ten laste vallen dient te gebeuren op het ogenblik dat de aanvraag werd ingediend en niet op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Hij meent dat aldus een voorwaarde werd toegevoegd aan de wet.

Op grond van artikel 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

"(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)"

Als dusdanig preciseert de wet niet op welk tijdstip de betrokkene ten laste moet zijn van de referentiepersoon. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, in functie van zijn Belgische vader.

Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, in casu zijn Belgische vader. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014):

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

De Raad benadrukt dat wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. Voorts sluit de redactie van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet uit dat de verzoekende partij moet aantonen ook gedurende de periode dat haar aanvraag nog loopt, ten laste te zijn van haar vader. Er is immers in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn *"die te hunnen laste zijn"*.

Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat te dezen van toepassing is omdat de verzoekende partij de zoon is van een Belgische onderdaan, duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent, zijnde de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet bedoelde vreemdeling, te zijnen laste te nemen. Nergens kan worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong. Zelfs indien een descendent van een EU-onderdaan slechts zou dienen aan te tonen dat zij te zijnen laste geweest is en ten laste is op het moment van het indienen van de aanvraag, kunnen voor descendents van Belgische onderdanen

strengere voorwaarden gelden. Uit het arrest met nummer 123/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof blijkt alleszins globaal dat ten aanzien van een Belg striktere voorwaarden inzake gezinshereniging kunnen worden opgelegd dan ten aanzien van een niet-Belgische Europese burger.

Om aan te tonen dat hij in het verleden ten laste is geweest van de referentiepersoon, legde verzoeker bewijzen van bankstortingen en volmacht voor het innen van zijn vaders pensioengelden in Turkije. De verwerende partij oordeelde dat deze stukken niet toelaten te concluderen dat hij in het verleden ten laste was van zijn vader, aangezien verzoeker in de maanden voorafgaand aan de beslissing quasi onafgebroken tewerkgesteld was. Uit een afdruk van 14 november 2014 uit de Dolsis-databank blijkt inderdaad dat verzoeker sinds juni 2014 aan het werk is als uitzendkracht. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Voorts acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in het kader van een aanvraag van een descendent van een Belgische onderdaan oordeelt dat het bewijs van diens eigen inkomsten aantoonde dat deze niet ten laste is van de Belgische onderdaan. De aanvraag wordt beoordeeld op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen en niet, zoals verzoeker aanvoert, enkel aan de hand van de gegevens die door verzoeker werden aangebracht bij het indienen van de aanvraag. Er zou over oordelen zou ertoe leiden dat het enkele feit dat de aanvrager in het verleden ooit ten laste is geweest van de Belgische ascendent, zou volstaan om het verblijfsrecht vast te stellen op overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Verzoekers betoog komt er in wezen op neer dat hij, eens in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie dat het voorlopig verblijf dekt gedurende de loop van het onderzoek, niet langer aan de voorwaarden van het ingeroepen verblijfsrecht moet voldoen. Een dergelijk standpunt is de negatie zelf van het bestaan van wettelijke verblijfsvoorwaarden en kan dan ook niet worden bijgetreden.

Voorts legt de verwerende partij de verzoekende partij geenszins een bijkomende voorwaarde op die niet bij wet zou zijn voorzien, doch geeft slechts een redelijke invulling aan de voorwaarde die door de wetgever is vooropgesteld. Er anders over oordelen zou de essentie van de vestigingswetgeving miskennen, nu deze erop gericht is gezinshereniging toe te staan voor descendents van Belgische onderdanen, voor zover ze principieel aantonen hulpbehoevend te zijn van de Belgische ascendent en niet zelf in hun levensonderhoud te kunnen voorzien.

Waar verzoeker aanvoert dat hij in het kader van zijn integratietraject zou zijn aangespoord om werk te zoeken, beperkt verzoeker zich tot algemene beweringen. Hij legt geen enkel document neer waaruit blijkt dat de overheid hem zou hebben aangespoord om werk te zoeken, daargelaten de vraag of de maatregelen genomen door de Vlaamse overheid om verzoekers integratie te bevorderen er toe zouden kunnen leiden dat verzoeker niet langer hoeft te beantwoorden aan de verblijfs categorie waarop hij aanspraak maakt. Verzoeker diende zijn aanvraag in als persoon ten laste van zijn vader overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, doch betwist niet dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet langer ten laste was van zijn vader.

Waar verzoeker er op wijst dat de bijlage 19ter vermeldt dat hij bewijzen van het ten laste zijn *in het verleden* diende over te maken, doet aan het hogerstaande geen afbreuk. Verzoeker diende een verblijfsaanvraag in als persoon ten laste. Het is niet onredelijk noch onbillijk te oordelen dat, nu blijkt dat verzoeker niet ten laste is van zijn vader, hij dan ook geen aanspraak kan maken op deze verblijfsgrond.

Evenmin kan het voormelde leiden tot een schending van het vertrouwensbeginsel, nu de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging uiteraard de wettelijke bepalingen niet vermag contra-legem toe te passen.

Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur immers niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

In de mate verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, laat hij na concreet aan te duiden met welke elementen werd nagelaten rekening te houden bij het nemen van de beslissing.

Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker immers een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het

EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene in casu dient aan te tonen dat hij voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan en daartoe de nodige bewijzen moet aanbrengen.

Uit de hogerstaande bespreking is gebleken dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van zijn aanvraag van een verblijfskaart.

De loutere omstandigheid dat verzoeker in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, reeds enige tijd in België verblijft en dit gezinsleven verder heeft uitgebouwd tijdens de periode dat zijn aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoekers vader de Belgische nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in het land waar hij gewoonlijk verblijft houdt, Turkije, verder te zetten. Hij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat zijn partner hem niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Turkije.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 23 van de Grondwet en artikel 6 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten van New York van 19 december 1966, artikel 15 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 14 van de richtlijn 2003/86 EG. Hij adstrueert het middel als volgt :

"De interpretatie gegeven door de Dienst Vreemdelingenzaken komt er op neer dat verzoeker machtiging tot verblijf wordt geweigerd omdat hij, na het bekomen van het attest van immatriculatie, gearbeid heeft, wat de facto neerkomt op een verbod op arbeid, wat in strijd is met het bepaalde in art. 23 van de Grondwet waar uitdrukkelijk is voorzien is: "ieder heeft het recht een menswaardig leven te leiden. Daartoe waarborgen de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel, rekening houdende met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten waarvan ze de voorwaarden voor de uitoefening bepalen".

Die rechten omvatten inzonderheid:

"1° het recht op arbeid en op vrije keuze van de beroepsarbeid in het kader van een algemeen werkgelegenheidsbeleid dat onder meer gericht is op het waarborgen van een zo hoog en stabiel mogelijk werkgelegenheidspeil, het recht op billijke arbeidsvoorwaarden en op billijke beloning alsmede het recht op informatie, overleg en collectief handelen".

Het internationaal verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten van New York van 19.12.1966 voorziet in art. 6:

"1. De Staten die partij zijn bij dit Verdrag erkennen het recht op arbeid, hetgeen insluit het recht van een ieder op de mogelijkheid in zijn onderhoud te voorzien door middel van vrijelijk gekozen of aanvaarde werkzaamheden; zij nemen passende maatregelen om dit recht veilig te stellen.

2. De door een Staat die partij is bij dit Verdrag te nemen maatregelen ter volledige verwezenlijking van dit recht, dienen onder meer te omvatten technische programma's, programma's voor beroepskeuzevoorlichting en opleidingsprogramma's, alsmede het voeren van een beleid en de toepassing van technieken gericht op gestadige economische, sociale en culturele ontwikkeling en op het scheppen van volledige gelegenheid tot het verrichten van produktieve arbeid onder omstandigheden die de individuele mens het genot waarborgen van de fundamentele politieke en economische vrijheden".

Art. 15 Handvest Grondrechten Europese Unie voorziet uitdrukkelijk in de vrijheid van arbeid en het recht te werken: "de vrijheid van beroep en het recht te werken eenieder heeft het recht te werken en een vrijelijk gekozen en aanvaard beroep uit te oefenen".

Dat de vrijheid van beroep, die in art. 15, 1, lid 1 is neergelegd, wordt erkend in jurisprudentie van het Hof van Justitie en is geïnspireerd op art. 1 lid 2 van het op 18.10.1961 ondertekende Europees sociaal handvest dat door alle lidstaten, ook België, is bekrachtigd en op punt 4 van het gemeenschapshandvest van de sociale grondrechten van de werknemers van 09.12.1989.

Aangezien de bestreden beslissing de facto als vereiste stelt dat verzoeker, om gemachtigd te worden tot verblijf, dient af te zien van ieder recht op arbeid, m.a.w. ieder recht om in zijn eigen onderhoud te voorzien, wil hij gemachtigd worden tot verblijf, houdt deze interpretatie van het bepaalde in art. 40bis en 40ter van de wet van 15.12.1980 evenals van art. 52 van het K.B. van 10.10.1981 een schending in van de bepalingen van de Belgische grondwet en de aangehaalde internationale verdragen, die als hogere rechtsnorm evident primeren op de bepalingen van de vreemdelingenwetgeving.

Het recht op arbeid van verzoeker waarvan hij gebruik heeft gemaakt nadat aanvraag machtiging tot verblijf werd ingediend op 20.05.2014 en nadat hem een attest van immatriculatie werd verschaft - recht van arbeid waarvan hij gebruik heeft gemaakt conform alle nationale en internationale ter zake geldende bepalingen - wordt uitdrukkelijk miskend door de bestreden beslissing en zelfs ten onrechte gesanctioneerd door het weigeren een machtiging tot verblijf toe te kennen, ofschoon op datum aanvraag verzoeker aan alle geldende voorwaarden zoals gesteld door de vreemdelingenwetgeving in art. 40ter en 40bis van de wet van 15.12.1980 voldeed.

De bestreden beslissing schendt dan ook de hogere rechtsnormen die een recht op arbeid in hoofde van verzoeker erkennen.

Anders oordelen zou betekenen dat aan verzoeker een beroepsverbod wordt opgelegd, minstens dat hij discriminatoir behandeld wordt omwille van zijn hangende aanvraag machtiging tot verblijf.

Schending van art. 14 van de richtlijn 2003/86 EG van de Raad van 22.09.2014 inzake het recht op gezinshereniging

In art. 14 van deze richtlijn is uitdrukkelijk voorzien

"1. De gezinsleden van de gezinshereniger hebben, op dezelfde wijze als de gezinshereniger, recht op:
a) toegang tot onderwijs;
b) toegang tot arbeid in loondienst of als zelfstandige;
c) toegang tot beroepskeuzebegeleiding, beroepsopleiding en bij- en nascholing.

2. De lidstaten kunnen overeenkomstig hun nationale wetgeving de voorwaarden vaststellen waaronder gezinsleden arbeid in loondienst of als zelfstandige kunnen verrichten. In deze voorwaarden wordt een termijn vastgesteld die in geen geval meer dan twaalf maanden mag bedragen, waarin de lidstaten de situatie op hun arbeidsmarkt nader kunnen onderzoeken, voordat zij gezinsleden toestaan om arbeid in loondienst of als zelfstandige te verrichten.

3. De lidstaten kunnen de toegang tot arbeid in loondienst of als zelfstandige van bloedverwanten in rechtstreekse opgaande lijn of van meerderjarige niet-gehuwde kinderen, zoals bedoeld in artikel 4, lid 2, beperken".

Gezien in de Belgische wetgeving geen beperkingen voorzien zijn nu een familielid van een burger van de Unie van rechtswege toegelaten is tot het uitoefenen van arbeid in loondienst. Er is geen voorafgaande vereiste van het bekomen van een arbeidskaart.

Het bevel afgeleverd in uitvoering van de bestreden beslissing is manifest onwettig omdat deze genomen is in uitvoering van een onwettige beslissing, die steunt op een onwettige interpretatie van de Vreemdelingenwetgeving, nu deze interpretatie de aangehaalde artikelen van de grondwet en de internationale verdragen schendt.

Verzoeker verzoekt dan ook om nietigverklaring van de bestreden beslissing met inbegrip van het bevel het grondgebied te verlaten."

2.2.2. Verzoeker betoogt dat artikel 23 van de Grondwet, artikel 6 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten van New York van 19 december 1966, artikel 15 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 14 van de richtlijn 2003/86 EG het recht op arbeid garanderen, derhalve dienen de artikel 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet evenals artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, die in strijd zijn met deze hogere rechtsnormen, buiten beschouwing te worden gelaten.

Artikel 39/1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. Er is een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, verder "De Raad" genoemd.

De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel de wettigheid van de administratieve beslissingen genomen in het kader van vreemdelingenwet nagaan, maar kan daarbij niet de wet zelf beoordelen aan de hand van de door verzoekende partij opgeworpen schending. Verzoeker voert in wezen een kritiek op de wet, een dergelijke beoordeling kan niet worden gemaakt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het middel is in die mate onontvankelijk.

De Raad wijst er bovendien op dat de bestreden beslissing er geenszins toe strekt verzoeker te verhinderen te werken, doch enkel vaststelt dat verzoeker niet voldoet aan de door hemzelf ingeroepen verblijfsgrond, met name dat hij ten laste zou zijn van zijn vader.

Bovendien moet worden opgemerkt dat er tevens andere procedures voorhanden zijn die de verzoekende partij kan aanwenden om een verblijfsmachtiging te bekomen, waaronder een aanvraag tot verklaring van inschrijving als werknemer. Het komt uiteraard toe aan de verzoekende partij om de gekozen procedures aan te wenden, en een aanvraag in te dienen dewelke het meest tegen zijn persoonlijke situatie aanleunt.

Bijgevolg verhindert artikel 40bis van de vreemdelingenwet de verzoekende partij niet om zijn recht op arbeid uit te oefenen, nu andere procedures voorhanden zijn die de verzoekende partij kan aanwenden. Niettemin werd door de verzoekende partij gekozen om een aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie als descendent in te dienen, ondanks dat verzoekende partij kennis had van de voorwaarde "ten laste zijn", waarbij door hem een arbeidsbetrekking werd uitgeoefend die niet valt te rijmen met de voormelde voorwaarde en het daarmee beoogde doel.

Er anders over oordelen zou aan de essentie van de wetgeving nopens de vestiging voorbijgaan, nu deze er immers slechts op gericht is, hetzij de gezinshereniging van echtgenoten mogelijk te maken, hetzij aan personen die hulpbehoevend zijn en afhankelijk zijn van hun familieleden de gelegenheid te geven zich bij die familieleden te vestigen van wie zij afhankelijk zijn.

Het tweede middel is, indien al ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT